

Arrest

**nr. 141 144 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 mei 2014 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 juli 2014 de beslissing waarbij de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Eveneens op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] De heer [...]:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 6 (zes) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 6 (zes) dagen verminderd omdat:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.10.2012, aan betrokkene betekend op 19.11.2012.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder merkt ook op dat verzoeker een schending van een hogere rechtsnorm niet aannemelijk maakt.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker in casu geen belang kan worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag zo geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarvan de schending in casu wordt ingeroepen. Er kan bijgevolg niet zonder meer, zonder een onderzoek van het middel, worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verweerder in de nota, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Het dient te worden benadrukt dat het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij dient dan ook in het kader van haar bevoegdheden de feitelijke gegevens te onderzoeken waar zij kennis van heeft of kan hebben die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

Verzoeker benadrukt dat hij ten aanzien van de verwerende partij zich expliciet heeft beroepen op artikel 8 EVRM in zijn aanvraag tot regularisatie in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Alle feitelijke gegevens werden beschreven in de aanvraag en gestaafd door verzoeker (stuk 3).

De bevoegde overheid had derhalve kennis van deze feiten, minstens diende zij deze kennis te hebben.

2. Aangezien een verwijderingsmaatregel werd genomen, dient artikel 8 EVRM te worden afgetoetst door de bevoegde overheid.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

[...]

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de bevoegde overheid in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, waarna moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

Door verzoeker werd in zijn regularisatieaanvraag expliciet verwezen naar artikel 8 EVRM. De aangehaalde feiten werden gestaafd (stuk 3).

In de bestreden beslissing wordt echter geen enkele afweging gemaakt, noch wordt zelfs maar verwezen naar artikel 8 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de bevoegde overheid niet is nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM.

De bevoegde overheid schendt hiermee artikel 8 EVRM en dient hierom te worden vernietigd.

3. Ondergeschikt, indien de verwerende partij voorhoudt dat melding werd gemaakt van artikel 8 EVRM in de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag als onontvankelijk wordt beschouwd (stuk 4), merkt verzoeker op als volgt.

In de beslissing wordt vooreerst volkomen terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt “onderzocht” of de terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt ook uit de feitelijk beschreven toestand in de regularisatieaanvraag. Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te [...] (vader: de heer [I.J.], geboren [...]; moeder: mevrouw [I.D.], geboren [...]). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een

democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht ("fair balance") te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Bijgevolg moet nauwkeurig worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door:

- de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren;
- en door verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (= verwijderingsmaatregel).

4. In de bestreden beslissing wordt geen enkele afweging gemaakt (supra, randnummer 2).

De beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt beschouwd, wordt enkel gesteld:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."
(stuk 4)

Uit deze bewoordingen blijkt dat enkel door de bevoegde overheid werd onderzocht of de beslissing om de aanvraag tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk te beschouwen een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Er wordt niet onderzocht of een verwijderingsmaatregel een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM.

Hiermee schendt de bevoegde overheid het EVRM.

Bovendien blijkt dat zelfs een nauwkeurig onderzoek op grond van alle omstandigheden waarvan de overheid kennis had of moest hebben, in casu niet werd uitgevoerd. De "fair balance" werd niet gemaakt.

Door de bevoegde overheid wordt enkel gesteld dat er geen disproportionaliteit zou bestaan door terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Dergelijke algemene en abstracte formulering ondermijnt elke belangenafweging die de bevoegde overheid gehouden is te maken in toepassing van artikel 8 EVRM.

Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de overheid het juiste evenwicht heeft willen nastreven, terwijl zij hiertoe verplicht is. Elke afweging of nauwkeurig onderzoek ontbreekt. Enkel een abstracte stijlformule wordt gebruikt.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

5. Uiterst ondergeschikt, merkt verzoeker op dat in zijn regularisatieaanvraag duidelijke hinderpalen werden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

De ouders van verzoeker zijn erkende vluchtelingen en kunnen onmogelijk terugkeren naar Macedonië, waartoe men verzoeker wel wil verplichten. Het gezinsleven van verzoeker kan onmogelijk worden voorgezet of een effectieve manier in Macedonië.

Verzoeker is bovendien financieel en emotioneel afhankelijk van zijn ouders, reden waarom hij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Deze elementen worden, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, opnieuw niet nauwkeurig onderzocht, minstens ontbreekt de "fair balance".

Artikel 8 EVRM wordt hierdoor geschonden.

7. In de meest ondergeschikte orde, merkt verzoeker op dat in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf als onontvankelijk wordt beschouwd (stuk 4) bovendien wordt gerepliceerd door de bevoegde overheid dat gewone sociale relaties volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen:

"Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8"

(bestreden beslissing, pagina 1)

Het EHRM benadrukt nochtans duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Daarenboven is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker is geïntegreerd in België en verblijft hier sinds 6 jaar, nadat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef. Sindsdien heeft hij hier verschillende relaties opgebouwd en zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet. Deze elementen werden alleen aangehaald door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag (stuk 3).

Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken te onderzoeken of deze elementen in casu voldoende zijn om te spreken van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volkomen ten onrechte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat sociale relaties eenvoudigweg "niet" (lees: nooit) onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, hetgeen uitdrukkelijk in strijd is met de rechtspraak van het EHRM.

Hiermee wordt artikel 8 EVRM manifest geschonden.

Daarenboven schendt de Dienst Vreemdelingenzaken door deze handelswijze artikel 9bis Vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht). [...]"

3.2.1. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing deze bepaling zou miskennen.

3.2.2. In de mate dat verzoeker zich middels huidig verzoekschrift wenst te verzetten tegen de motieven van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dient de Raad op te merken dat een middel ontwikkeld ten aanzien van een andere dan de huidige bestreden beslissing niet onontvankelijk is.

3.2.3. In de thans bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een visum. Verzoeker betwist deze vaststelling als dusdanig niet, doch benadrukt dat artikel 8 van het EVRM als hogere rechtsnorm primeert op de Vreemdelingenwet. Dit gestelde is correct. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt zo ook dat deze bepaling enkel geldt "[o]nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Een onderzoek van verzoekers grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM dringt zich zo op.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM

15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu verwijst verzoeker naar een privé- en gezinsleven in België, in de zin dat hij aangeeft thans in België geïntegreerd te zijn en te verblijven bij zijn ouders. In de uiteenzetting van zijn middel blijft hij evenwel in gebreke te duiden dat zijn banden met België van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming verleend via artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er verder eveneens op dat in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen pas sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wanneer er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden, waarbij het loutere feit dat men samenwoont niet volstaat (EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk). Deze bijkomende elementen van afhankelijkheid worden door verzoeker niet concreet aangetoond, waardoor niet blijkt dat hij zich dienstig op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan steunen. Een loutere stelling financieel en emotioneel afhankelijk te zijn van zijn ouders kan niet worden weerhouden.

Zelfs indien alsnog dient te worden aangenomen dat er sprake is van een privé- of gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM dat wordt beïnvloed door de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing grondslag vindt in de wet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Een onevenwicht tussen de belangen van verzoeker en de overheid kan verder niet worden vastgesteld. Verzoeker wist zo – of diende te weten – dat hij in beginsel slechts drie maanden in het Rijk vermocht te verblijven en kon er verder ook niet van onwetend zijn dat hij geen burger van de Unie was, en aldus ook in geen geval gerechtigd was op de E-kaart die hem aanvankelijk verkeerdelijk werd afgegeven. Zowel hij als zijn familieleden dienden dan ook te weten dat het uitbouwen van het gezins- of familieleven in België vanaf het begin precair was. De Raad benadrukt verder dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, zonder dat deze een absoluut verbod inhoudt om het Rijk opnieuw binnen te komen en er te verblijven. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het verzoeker vrij de door hem gewenste aanvraag om machtiging tot verblijf – die hij overeenkomstig de Belgische reglementering moet indienen vanuit het land van herkomst – opnieuw in te dienen in functie van zijn privé- of gezinsleven in België. Het komt verzoeker toe een beroep te doen op de door de wetgever voorziene verblijfsprocedures, overeenkomstig de wijze die de wetgever heeft voorzien. Verzoeker betoogt dat een verderzetting van zijn gezinsleven met zijn ouders niet mogelijk is in zijn land van herkomst, omdat deze erkend vluchteling zouden zijn. Naast het gegeven dat dit enkel wat zijn vader betreft blijkt, merkt de Raad evenwel op dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker blijft ook volledig in gebreke aannemelijk te maken dat een

tijdelijke scheiding van zijn familieleden om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen, niet in redelijkheid van hem kan worden gevraagd. Zoals hierboven reeds gesteld, kan een loutere stelling financieel en emotioneel afhankelijk te zijn van zijn ouders niet worden weerhouden. Verzoeker was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zo ook reeds 34 jaar, zodat kan worden aangenomen dat hij de nodige zelfstandigheid heeft. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM ook niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verzoeker toont niet aan dat hij niet andermaal opnieuw met zijn ouders in Nederland of elders kan verblijven en hij in Nederland zijn verblijfsrecht niet opnieuw kan verwerven. Onder meer zijn moeder heeft zo de Nederlandse nationaliteit.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld. Aldus blijkt niet dat verweerder niet gerechtigd was toepassing te maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder rekening hield met de elementen van een privé- of gezinsleven zoals door hem opgeworpen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat aldus niet blijkt dat hij naging of er een beschermenswaardig privé- of gezinsleven bestaat of dat hij enige afweging in dit verband doorvoerde, merkt de Raad nog het volgende op. De elementen ingeroepen in de bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf hebben het voorwerp uitgemaakt van een afzonderlijke beslissing van dezelfde dag waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Hierbij werd vastgesteld dat de door verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn privé- of gezinsleven niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, in plaats van via de reguliere procedure vanuit het land van herkomst. Verweerder oordeelde aldus reeds dat deze elementen niet verhinderen dat verzoeker terugkeert naar het herkomstland teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Hierbij werd aangegeven dat in de mate dat deze elementen een privé- of gezinsleven uitmaken beschermd door artikel 8 van het EVRM in geen geval kan worden vastgesteld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar via de geëigende procedure de verblijfsaanvraag in te dienen disproportioneel is ten opzichte van dit privé- of gezinsleven. Hij duidde zo ook dat aldus de familiale banden geenszins worden verbroken. Bijgevolg blijkt duidelijk dat verweerder – die blijkens de stukken van het dossier pas overging tot het nemen van de thans bestreden beslissing nadat hij voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf had behandeld en reeds in een gemotiveerde beslissing duidde waarom de elementen betreffende het privé- en gezinsleven niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend, en een verwijdering van het grondgebied op zich dus niet verhinderen – wel degelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de ingeroepen elementen die wijzen op een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in ogenschouw heeft genomen, heeft onderzocht in welke mate deze zich verzetten tegen een verwijdering van het grondgebied van verzoeker teneinde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen en afwoog of dit proportioneel was. Waar verzoeker aangeeft dat zowel bij de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf als bij de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek betreffende artikel 8 van het EVRM zich opdringt, kan zo ook in casu niet worden ontkend dat dit onderzoek in beide gevallen zeer gelijkaardig, zo niet identiek is. Er kan integendeel niet worden ingezien dat thans in beide gevallen een andere afweging zou kunnen worden gemaakt. Ook een bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers slechts in dat de betrokken vreemdeling het grondgebied dient te verlaten, waarna hij – van zodra hij voldoet aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden – in beginsel onmiddellijk opnieuw naar België kan terugkeren. Waar verzoeker de verwachting koestert dat in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met alle elementen waarover verweerder beschikt door het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien waarom in de bestreden beslissing nogmaals diende te worden gemotiveerd omtrent de elementen die reeds beantwoord werden in de beslissing inzake verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door er louter op te wijzen dat in de bestreden beslissing zelf geen motivering is opgenomen inzake artikel 8 van het EVRM of door voor te houden dat geen voldoende onderzoek in dit verband zou zijn gevoerd, toont hij een miskennis van deze verdragsbepaling ook nog niet aan. Artikel 8 van het EVRM houdt op zich ook geen bijzondere motiveringsplicht in zodat ook niet blijkt dat verzoeker op deze grond een afweging kon verwachten in de bestreden beslissing (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). Voor het overige kan ook worden verwezen naar de overwegingen in het arrest nr. 141 143 van 17 maart 2015 van de Raad

betreffende de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

3.2.4. Waar verzoeker nog een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad bovendien op dat dit onderdeel van het middel niet van aard is dat hiermee afbreuk kan worden gedaan aan het in de nota met opmerkingen terecht geformuleerde argument dat – overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – in casu sprake is van een gebonden bevoegdheid tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS